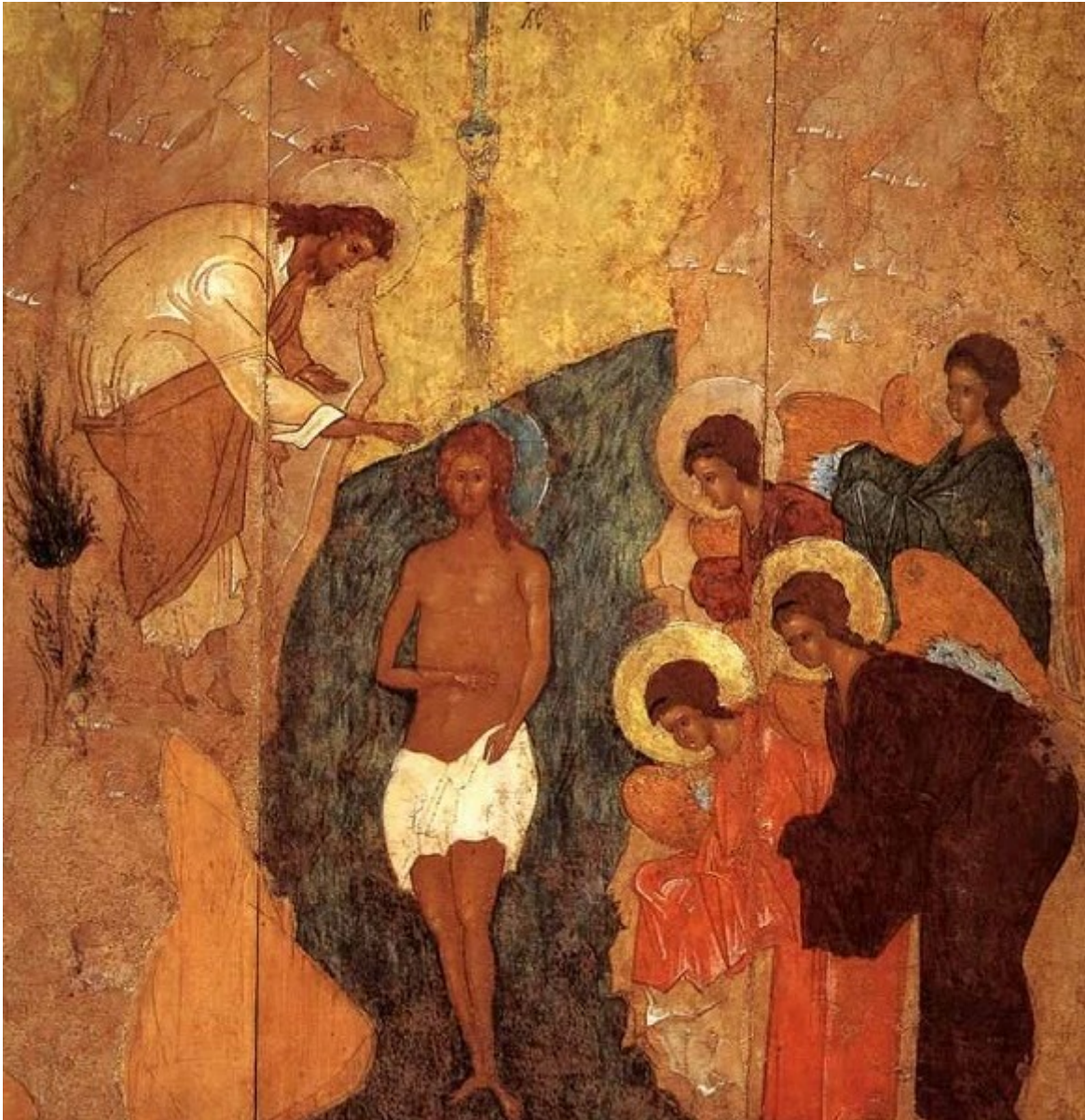

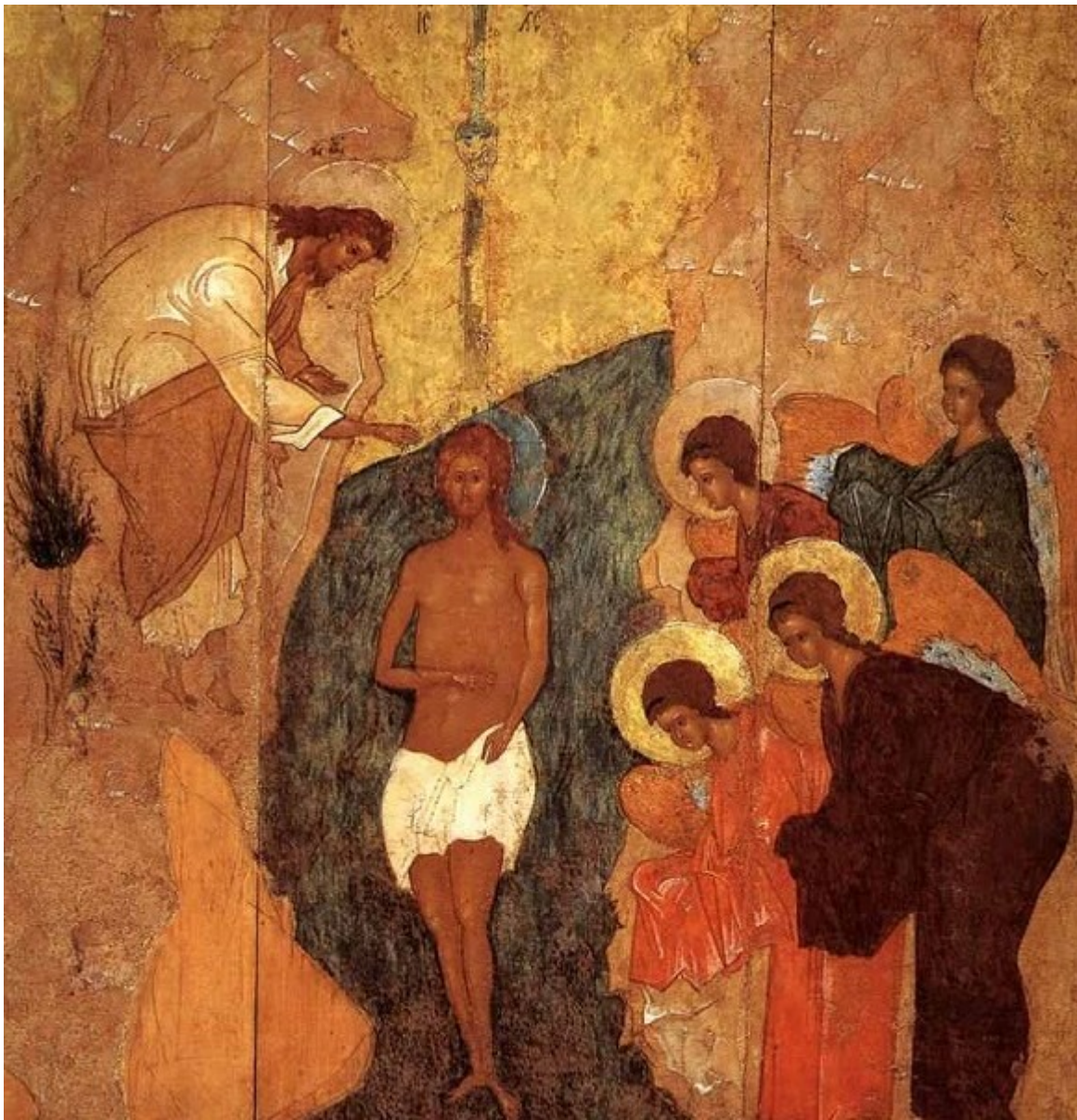
Κυριακή Απόδοσης των Θεοφανείων: «Για μια Ζωή μέσα στο Φως του Χριστού» (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η ευαγγελική αφήγηση των γεγονότων είναι διαδοχική. Το μικρό βρέφος που είδαμε στο σπήλαιο της Βηθλεέμ αναγνωρίζεται με την εορτή που αποδίδεται σήμερα ως τέλειος Θεάνθρωπος μέσα στα ύδατα τού Ιορδάνου. Μετά τη Βάπτισή Του τον συναντάμε στη «Γαλιλαία τῶν Ἐθνῶν» όπως σημειώνει ο ευαγγελιστής της σημερινής Κυριακής από όπου και θα ξεκινήσει το δημόσιο έργο του.

Η μεγάλη Θεοφανεία και Επιφανεία που συνέβη στα ύδατα του Ιορδάνου δεν παραμένει μόνον τοπική αλλά γίνεται καθολική και κατακλύζει τους πάντες και τα πάντα. Ο Ιησούς μετά τη Βάπτισή Του και τη σύλληψη του Προδρόμου αναχωρεί προς τη Γαλιλαία από όπου και θα ξεκινήσει να μεταδίδει τα «Φώτα» των Φώτων, το Φώς το αληθινόν. Και πώς το πραγματοποιεί αυτό; Δια της Θεανδρικής του παρουσίας, της διδασκαλίας, και γενικότερα δια του τριετούς σωτηριώδους δημοσίου έργου του.

Ο σαρκωμένος Θεός της ανθρωπότητας με αφετηρία τη γη «Ζαβουλών και Νεφθαλείμ» περιοχές «πέραν τοῦ Ἰορδάνου» ξεκινά να αποκαλύπτεται και να γίνεται γνωστός. Ανοίγεται προς τα έθνη, τους λαούς, την ανθρωπότητα ολόκληρη που πριν την έλευσή του ήταν κυριολεκτικά «Αφώτιστη» και νοερά Τυφλή.

Ὀντως «ο λαός ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα». Δεν είναι εξάλλου τυχαίο πως μόνο ο Θεάνθρωπος Ιησούς αυτοαποκαλείται με το χαρακτηρισμό «τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου». Το φως που ήρθε, διέλυσε και αφάνισε το Σκοτάδι της Αθεΐας, της Αγνωσίας, της Ειδωλολατρίας. Το φως που φωτίζει πλέον το νου του ανθρώπου ώστε να αποδεχτεί την «αλήθεια», τον Χριστό. Το φῶς που οδηγεί τέλος, στο φως!

Αλήθεια, πόσο φωτισμένος ήταν ο προ Χριστού κόσμος χωρίς την έλευση του Φωτός; Σπερματικά και Σποραδικά αρκετά, καθότι ο Θεός έδινε τα στίγματα της παρουσίας και ενέργειάς του διά των προφητών και των πάλαι αγίων της Παλαιάς Διαθήκης. Στο πλήρωμά του όμως ο Φωτισμός επέρχεται με την Σάρκωση του Χριστού. Αν δηλαδή το πρόσωπο του Μωϋσέως ήταν λαμπερό λόγω της θέας του ασάρκου Λόγου, τα πρόσωπα των μετά Χριστόν αγίων «ήστραπταν» περισσώς από του Μωϋσέως λόγω της Θέας του σαρκωμένου Λόγου.

Και όλη αυτή η Φωτοχυσία που έζησαν και ζουν οι εκάστοτε άγιοι παλαιοί και νέοι αποτελεί μια ζωή Μέσα στο Φως του Χριστού. Είναι η βίωση της Βασιλείας του Θεού, του Παραδείσου, εδώ κάτω στη γη για την οποία όμως προϋποτίθεται η Μετάνοια. Έτσι λοιπόν ο Ιησούς του Φωτός ξεκινά το κήρυγμά του με πρόσκληση Μετανοίας. «Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· μετανοεῖτε ἥγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Η σάρκωση και τα Θεοφάνεια του Χριστού, μας δίνουν αυτή την καινούργια δυνατότητα δηλαδή το να ζήσουμε Μέσα στο Φως του Χριστού, να βιώσουμε την αύρα της αγιότητας.

Αυτό που απαραίτητως χρειάζεται για αυτήν τη Φωτοφάνεια είναι η ζωή της Μετανοίας. Και είναι μεγάλος άθλος η Μετάνοια! Το να μπορείς, όχι να μην πέφτεις στην αμαρτία, αλλά να έχεις το σθένος να σηκώνεσαι μετανιωμένος πραγματικά από τις αστοχίες και τα πνευματικά ατοπήματα μεγάλα ή μικρά στα οποία περιέπεσες. Μετάνοια σημαίνει πολλά, κυρίως όμως σημαίνει την αλλαγή της νοοτροπίας της σκέψης και της κουλτούρας που οδηγεί στον πνευματικό θάνατο και το μαρασμό. Αυτήν τη μετάνοια της αλλαγής και της μεταμόρφωσης του παλαιού μας ανθρώπου ας διεκδικούμε ώστε να καταφέρουμε έστω και αμυδρά να βιώσουμε το Φως του Χριστού. Έτσι θα ζήσουμε ως «τέκνα Φωτός» και όχι ως «τέκνα Σκότους» με αέναη επιμέλεια το «καθ' ἐκάστην μετανοεῖν».